

at en Plads bliver ledig paa saadanne Steder, hvor der er en svensk-norsk Consul eller Generalconsul, er det, at Fleertallet har rettet en Opfordring til den høitærede Regjering om at henvende sig til disse Mænd, som ere særligt uddannede til at paataga sig dette Hverv, før man seer sig om efter Andre, og da navnlig Kjöbmænd, paa Stedet. Dette er det eneste Skandinaviske ved vor Henstilling.

Winther: Jeg hører ikke til det Fleertal i Udvalget, som har glædet sig over, at de danske og de svensk-norske Interesser varetages i Fællesskab i Constantinopel, uden i en vis Henseende; thi jeg deler Glæden i een Henseende. Derved ere vi nemlig blevne frie for at holde en særegen diplomatisk Agent i Constantinopel. Jeg har i det Hele den Tanke, at det vilde være høist glædeligt, hvis vi kunde indskrænke disse unyttige Poster, som vi nu have i Udlandet under Navn af Gesandtskaber. Det forekommer mig, at vi have seet, at vort hele Gesandtskabsvæsen ikke har kunnet nytte os det Mindste i det Diebt, da vi skulde have Nytte deraf. Nu kan man naturligvis vel ikke antage, at det Slags Snurrepiberier heelt skulde blive aflæffede; men efterat Danmark er blevet reduceret til det, som det nu er, forekommer det mig, at det vilde være heldigt, om man ikke optraadte med ligesaa megen Glæde i Udlandet, som man før gjorde. Der er Steder, hvor vi haade have en egentlig Gesandt og en underordnet politisk Repræsentant. Mig forekommer det, at den Sidste maatte være tilstrækkelig. Naar man fæster Diet paa de store Lønninger og de store Summer, der uddeles til Taffelpenge til disse Gesandter, og paa den anden Side seer, hvor liden Nyttede gjøre, bliver det for mig indlysende, at de meest ere at betragte som et Slags Sinecureposter for nogle af vore Adelsmænd, og det forekommer mig aldeles overflødig at have det Slags Udgifter. Jeg har imidlertid ikke villet stille noget Endringsforslag, fordi der ikke var Andre i Udvalget, der vilde være med dertil, da jeg fremsatte denne Tanke; men jeg finder, at her er et af de Steder, hvor vi med Nytte kunne gjøre en Indskrænkning i vor hele Statshuusholdning.

Frederiksen: Jeg troer dog virkelig ikke, at der er nogen Grund til Anke over stærke skandinaviske Ytringer i den omtalte Bemærkning af Udvalgets Fleertal. Alle ere vist enige om, at det er meget ønskeligt at spare i den Slags Sager. Det er dog klart, at, kunne vi faae disse Forretninger besørge sammen med en Nabolagt, saa er det yderst ønskeligt, naar vore Interesser blive ligesaa godt besørge som før. Og see vi saa hen til, hvilket Naboland vi vilde gaae sammen med, saa er jeg overbevist om, at hele Thinget — maaskee med Undtagelse af det ærede Medlem fra Storeheddinge — vil, naar Valget f. Ex. er mellem Sverrig og Preussen, være af een Mening, den nemlig, at vi skulde vælge Sverrig og Norge.

Scavenius: Egeoverfor de Ytringer, der faldt fra det ærede Medlem, der nu havde Ordet, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det forekommer mig, at der ikke foreligger nogen Grund, som kunde give Anledning til at tale om, at vi skulde vælge mellem Preussen og Sverrig-Norge, og jeg har i det, jeg har sagt, ikke givet nogen som helst Anledning til en saadan Bemærkning, som jeg, forsaavidt den skulde kunne udtydes som en personlig Insinuation imod mig, maa tilbagevise paa det Allerbestemteste, og jeg vil endog sige, at, hvis det ærede Medlem havde meent noget Virkeligt dermed, saa skulde den Insinuation blive tilbagevist paa anden Maade end ved, hvad jeg her har sagt.

Formanden: Jeg skulde dog henstille til ærede Medlemmer ikke at give Forhandlingen en saa personlig Charakter som den, den ved de sidste Udtalelser har faaet.

Frederiksen: Jeg troer, det vilde være yderst ønskeligt, for at forebygge al Tvetydighed, om det ærede Medlem, der nys havde Ordet, vilde udtale, hvad han meente med denne Tilrettevisning. Jeg for min Part vilde ialfald sætte Priis paa at faae klare Ord og ikke tvetydige og løse Utydninger, som man senere kan gaae fra, hvis det skulde være nødvendigt. Det forekommer mig temmelig tyde-